ANUL IX No. 1080 | 6 PAGINI 6 LEI | Luni 11 Iulie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY, 2. — BUCUREŞTI I.
Directorii: EMIL EMILIAN şi E. MUNTEANU. Secretar de redacţie: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

CRONICA

Criză generală

Nici un sport nu şi-a creiat la noi o popularitate mai rapidă, ca boxul.

Poate, motociclismul.

Motociclismul însă îngrămădeşte pe cele trei dealuri dela velodrom, aceiaşi spectatori. Numeroşi, dar mereu aceiaşi. Iar decorul special în care se manifestă, turnante iuţi pe cari motocicletele derapează asurzind lumea, i-au uşurat până la maximum sarcina.

Boxul n'a beneficiat niciodată de aceste circumstanţe. S'a zgribulit la început în maghernita pe care — din cauza lipsei unui alt local — d. Sidoli şi-a permis să o socoate cel puţin «Palais des sports». A evadat uneori adăpostindu-se la Teatrul Eforia sau Alhambra şi s'a întors din nou de unde pornise.

Ca decor, prin urmare, zero.

Ca spectaculozitate, înainte de a-şi fi statornicit popularitatea care presupune de bine de rău şi oareare competenţă, inferior motociclismului.

Iar ca posibilităţi de înjghebare — sală, regie, boxeuri etc. — aproape prohibitiv.

Şi totuşi, zi de zi, pugilismul şi-a creiat la noi o popularitate mai definită, aducând cu fiecare gală nouă alţi spectatori, mai mulţi şi mai diverşi.

Astăzi, la numai trei ani de când—ignorând scâncelile cu pretenţii de box de mai înainte—se poate pretinde cu argumente valabile că există şi la noi pugilism, nimeni nu mai poate să conteste partida pe care — în luptă cu lipsa de înţelegere a celor mai mulţi — boxul a câştigat-o şi în România.

Mii de spectatori au populat în atâtea seri Arenele romane.

Şi cel puţin încă pe atâţia, rămaşi din diverse motive în afară de recensământul promotorilor, au dat dovezi certe de adeziune pentru sportul care — în anumite ocazii — ajunsese să concureze prestigiul numeric al foot-ballului.

Şi totuşi — aţi crede? — aproape toate galele s'au încheiat cu deficituri. Iar ultima reuniune— atunci când partida părea câştigată definitiv şi de organizatori — a pus punct calendarului pugilistic şi proectelor aproape concretizate ale viitoarelor gale.

Explicaţia?

Cine ar putea să o găsească aşa, încât să poată rezista tuturor contraargumentelor? Se acuza într'un timp inferioritatea calitativă a galelor. Cu f. mici excepţii, ultimele reuniuni au anulat explicaţia aceasta. S'a susţinut apoi, lipsa de înţelegere a publicului. Spectatorii din ce în ce mai numeroşi, de ambe sexe, au spulberat şi explicaţia aceasta.

Iar final — ceiace nu interesează mai puţin — s'a găsit justificarea deficitelor aproape constante ale galelor de box, în cheltuelile mult prea exagerate impuse de bursele boxeurilor.

Amputarea acestor burse, într'o proporţie destul de serioasă a scăzut regia galelor şi a anulat şi această ultimă justificare a bilanţurilor deficitare impuse de box.

Incât, niciunul din argumentele atâtor discuţii în contradictoriu, n'a mai rămas în picioare, pentru a rezolva — cel puţin platonic — criza în care după atâtea semne de prosperitate rapidă, s'a afundat boxul românesc.

Organizatorii s'au resemnat să încrucişeze braţele, suportând pierderea chiriei — plătită cu anticipaţie — la Arene. Plecarea lui Spakow, a încurcat şi ea câteva angajamente cari altfel ar fi trebuit să fie respectate în orice caz. Iar perspective de însufleţire, de nicăeri.

Iată, ceiace caracterizează astăzi scensiunea unui sport căruia nimeni nu i-ar fi putut prevedea acum câteva luni o poticnire atât de neaşteptată, dar care îşi va găsi cu siguranţă resortul.

Fiindcă lucrurile viabile—atât de viabile cum s'a dovedit boxul peste tot — nu pot fi compromise de o sincopă trecătoare.

SAPTAMANA

Socoteli pe care n'am fost în stare să le pricep, deşi m'am căznit îndelungă vreme, au transportat cea mai importantă probă a footballului naţional în miezul unei veri care se anunţă mai călduroasă ca niciodată. Socotelile însă's socoteli şi în faţa ştiinţei exacte care este matematica, nu rezistă nici cele mai logice prezumţii. Aşa că, vrând nevrând, am înghiţit o finală naţională servită într'un cadru protocolar, dar pe o căldură în care entuziasmul s'a muiat ca şi asfaltul depe «Cale».

Şi aceasta tocmai atunci când Capitala era îndrituită să-şi sărbătorească pe cei mai demni reprezentanţi pe care i-a avut vreodată.

Căci cine a urmărit evoluţia Venus-ului, nu se poate să nu fi fost izbit de rectilinia unei activităţi prodigioase, dela care nu s'a abătut nici atunci chiar când împrejurările au fost de natură să îngenuncheze caractere şi să doboare suflete mari. Un tineret entuziast, alăturat unei idei generoase, înarmat cu vlagă şi voinţă, nu se putea să nu izbândească atunci când nu s'a abătut cu nimic dela ţelul urmărit. De aceea, cadrul putea să fie altul, mai ales că biata noastră Capitală nu prea are motiv serios să dea cu piciorul în spectacole de calibrul celuia pe care ni l-a oferit Venus în maximum de formă. le rugbyste sunt mereu prezente.

Dacă footballul a avut de suferit de pe urma sezonului înaintat, celelalte sporturi nici nu s'au sinchisit. Nu de alta, dar ciclismul şi atletismul nici pe clima Rivierei n'ar putea alătura într'o reuniune mai mult de o duzină jumătate de spectatori, inclusiv sârguincioşii dar neînţeleşii dirigenţi.

Singur rugby-ul care şi-a asigurat un public numeros şi de care dispune ori când vrea: şi când activează şi când nu. La şosea în zi de campionat pâlcuri-

Deasemeni şi la sediul federaţiei, unde popularul nostru sport este massat pe la încheeturi, bandajat pe unde-l doare şi dădăcit de onor. diriguitori. Românu-i amator de discuţii mari, de discursuri academice şi de spectacole fără bani. De aceea n'a lipsit nici atunci când au fost caterisiţi stadiştii «fripturişti» şi n'au pierdut prilejul să admire oamenii de muncă asudând la 50 grade Celsius pentru propăşirea sportului român.

Iată exemple pilduitoare de abnegaţie, desinteresare şi dragoste de sport... Ce football, ce atletism. Rugby-ul în fruntea tuturor...

L. ROŞIANU

Citiţi în pag. II-a: Gând boxează Stamate cu Bernasconii

MARILE EVENIMENTE

Venus pentru a doua oară campion naţional!

Duminică după amiază, footballul românesc şi-a desemnat fruntaşul. Titlul naţional, pentru a cărui dobândire se deslănţue pasiuni, intrigi şi înflăcărare a revenit încă odată Venus-ului, cea mai merituoasă formaţie din vechiul regat.

CAMPIONII

Bucureştenii cari au urmărit dârza întrecere sportivă de Duminică, au simţit acelaş fior ca şi atunci când rupând o tradiţie de ani, Venus a trecut dincoace de Carpaţi trofeul, instaurând capitala ţării în locul de frunte al footballului românesc.

In sport ca şi în celelalte domenii de activitate, nimic nu este mai preţuit decât izbânda concretizată dealungul vremii printr'o justă preţuire a efortului depus, prin menţinerea constantă a prestigiului şi mai ales prin conştiinţa că victoria este o răsplată momentană şi un imbold pentru viitor.

Venus monument de energie şi voinţă a dat bucureştenilor dovada voinţei de a readuce Capitalei supremul titlu al footballului naţional.

Negrii au servit în primu rând cauza lor, favorizând în acelaş timp concluzii pretenţioase asupra hegemoniei.

Campionii României s'au instalat acolo unde sunt în stilul sigur al marilor echipe.

Au dispus categoric de un adversar care până la finală a întâlnit echipe de bună clasă.

Sub orice raport performanţa Venusului înseamnă deci o mare izbândă.

Harnica grupare din Buzeşti a primit eri o nouă consacrare, pentru care noi îi adresăm un sincer bravo.

Turul Franţei

Stoepel (Germania) a câştigat etapa II-a

Caen-Nantes 295 km.

Cea de a doua etapă, Caen-Nantes, foarte obositoare se întinde pe aproape 300 km. Drumul, trecând prin inima Bretaniei, prin Fougères, Rennes şi Châteaubriant poate fi comparat fără teamă de exagerare cu un montagne russe dintr'un parc de atracţiuni moderne. Căldura, pentru prima oară dela plecarea din Paris, necăjeşte pe concurenţi. Aceasta a fost mai mult decât suficient pentruca prima etapă mai lungă a «Turului» să fie penibilă şi să prevestească o cursă fără luptă, fără crâncenă încăerare.

Etapa, în marea sa majoritate s'a desfăşurat aşa dar fără incidente deosebite. Dar, începând dela al şaptezecilea kilometru proba a început să se anime şi să devină din ce în ce mai interesantă, aşa încât, însoţitorii începuseră să uite monotonia debutului.

Această primă parte a etapei, deşi foarte puţin animată, a prezentat totuşi din punct de vedere technic suficiente elemente pentru a suscita interesul. Astfel deşi concurenţii au rămas multă vreme într'un pluton compact, dificultăţile parcursului, căldura şi acumularea kilometrilor au operat un fel de selecţionare automată, care, în momentul când s'a deslănţuit atacul, a contribuit la turnura decisivă a etapei.

Puţin înainte de Châteaubriant, Tierbach, Comusso, Jean Wauters, Lemaître şi Trueba, demarând instantaneu, plutonul s'a dislocat ca prin farmec. Câteva grupe mici de câte doi şi trei alergători se angajează în luptă contra fruntaşilor şi reuşesc nu fără serioase eforturi să-i ajungă. La velodromul din Nantes soseşte primul un grup de 12 concurenţi, din care, după un sprint foarte disputat, se detaşează germanul Stoepel înaintea belgianului Bonduel, a francezilor Leducq şi Maucher, primul dintre individuali. Al doilea grup, compus din Bulla, Rousse, Geyer şi Barral n'a sosit la velodrom decât patru minute mai târziu. Apoi din minut în minut, concurenţii intră separat pe pistă, până în momentul când îşi face apariţia un grup compact de peste 40 concurenţi, printre cari se găsesc aşi de talia lui Aerts, câştigătorul primei etape, Demuysère şi Sieronski.

Aşa, dar, tricoul galben şi-a schimbat stăpânul. Germanul Stoepel îl va purta dealungul etapei Nantes-Bordeaux.

SOSIREA LA NANTES

1. Stoepel, în 9 ore 5' 34"; 2. Bonduel; 3. Leducq; 4. Mauclair; 5. Thierbach; 6. Archambaud; 7. Wauters; 8. ex-œquo; Lemaire, Risch Moineau, Bernard, Vervaecke, Trueba toţi în acelaş timp; 14. Max Bulla, 9 ore 55 31"; 15. Ronsse; 16. Geyer; 17. Barral; 18. Barthélemy, în acelaş timp cu Rousse; 19. Pipoz, 9 ore 59' 6"; 20. Alexander, 10 ore 23'; 21. Bouil-

(Continuarea în pagina II-a)

FOOTBALL

DUPA BELGRAD

II

Publicul

Din prima zi de matchuri am putut constata că publicul e ostil echipei noastre. O ostilitate manifestă, presărată cu huidueli şi fluerături copioase. In definitiv publicul nu poate fi disciplinat după necesităţi, nu poate fi dirijat asemenea unei orchestre.

Pasiuni şi interese intră în joc şi vezi spectatorii belgrădeni susţinând pe bulgari contra românilor.

Cine cunoaşte anumite sentimente manifestate în alte împrejurări, sesizează uşor acest paradox.

In definitv cine poartă răspunderea acestei ţinute a publicului?

Există un provocator? Greu de afirmat. In orice caz, atmosfera făcută de presă a contat într'un grad deosebit. România a fost înfăţişată ca mare favorit iar Jugoslavia mare pretendent aşa că era firescă, poate şi logică ţinuta publicului transformat în cor de susţinere al bulgarilor.

Aproape că am înţeles această atitudine. Jugoslavii ţineau să ne vadă învinşi ca misiunea echipei să fie uşurată.

Când însă două zile mai târziu, în matchul Grecia — România, acelaş public era de partea grecilor am văzut că suntem în faţa unei ostilităţi deplasate.

Publicul însă a primit o lecţie severă. Bulgarii nu s'au mulţumit să ne învingă pe noi ci au servit acelaş duş echipei jugoslave aşa că spectatorii erau complet desorientaţi.

Am ajuns să vedem în matchul cu Grecia, pe belgrădeni contra bulgarilor, în credinţa că mai putea reveni jugoslavilor.

Prin urmare atitudinea jugoslavilor nu a fost decât o ostilitate provocată de dorinţa de a vedea echipa lor triumfând. Şi cum în sport intervin unele coincidenţe cu aspect de justiţie imanentă, publicul a fost pedepsit, cupa luând drumul Sofiei în loc să rămână la Belgrad, cum se desemnase speranţa naţională.

Arbitrii

Răsfoiţi colecţia ziarului nostru şi veţi găsi o serie de articole în cari semnalam în urmă cu doi ani marea lacună a formulei Cupei Balcanilor. Anume: restricţia geografică în materie de arbitrii.

Obligaţia de a nu recurge decât la arbitrii balcanici ni s'a părut o absurditate. Nu pentrucă în Balcani nu sunt câţiva arbitri buni — Fabris e chiar o capacitate care contează în Europa — dar pentrucă e prea restrâns cadrul, ca să găsim şapte sau opt arbitri de o valoare internaţională. Şi apoi nu vrem să insistăm asupra posibilităţilor de lucrătură. Ele s'au afirmat într'o măsură restrânsă şi dacă matchul Grecia — Bugaria nu era condus de un om de caracter, competiţia balcanică ar fi însemnat o mare lucrătură internaţională.

In primul rând arbitrii cari au funcţionat la Belgrad, au fost desemnaţi prin delegările federaţiilor naţionale.

Cine a controlat aceste delegaţii? Nimeni. Federaţiile naţionale au profitat şi au delegat pe simpatii. Astfel, Fabris cel mai mai bun arbitru din Balcani şi o capacitate europeană, n'a oficiat la Belgrad pentrucă nu e simpatizat de mai marii federaţiei jugoslave. Iată cum s'a ajuns că arbitrii cari au fost la Belgrad, să nu fie nici cei mai buni din Balcani.

Vom relua contribuţia fiecărui arbitru, ca să conveniţi cu noi că menţinerea restricţiei ar fi însemnat o mare prostie.

Matchul din prima zi a fost arbitrat de jugoslvul Mica Popovici. Un insuficient al cărui botez internaţional federaţia a găsit potrivit să-l facă tocmai în

M. BEILIS

(Continuare în pag. IV-a).

Ciclism

O SUSPENDARE CU TALC

Sâmbătă după amiază ne-a căzut în mână un comunicat al Federaţiei române de ciclism.

Din acel comunicat am extras un singur lucru: Velo clubul român, una dintre cele mai valoroase grupări de specialitate, a fost suspendat până la noui hotărâri, pentru răspândiri de ştiri tendenţioase.

Suntem în măsură să spunem că, ştirile de răspândirea cărora este acuzat Velo clubul român, sunt în strânsă legătură cu campionatele regionale de fond, dar ele sunt departe de a fi tendenţioase. Săpuneala pe care am tras'o F. R. C.-ului, într'un număr precedent, a avut drept urmare, suspendarea Velo clubului. Ţapul ispăşitor este din nou la ordinea zilei. De rândul acesta însă, el nu se reduce la o singură persoană. Este vorba de un club întreg, şi încă de unul cu multă greutate. Sunt la mijloc interesele unei formaţii care totdeauna a dominat, în materie de ciclism şi care, a aruncat, în majoritatea cazurilor, în probele cicliste, un efectiv impresionant atât din punct de vedere calitativ, cât şi din punct de vedere cantitativ. Culorile Velo clubului român au fost purtate de numeroşi campioni regionali şi naţionali. Nimeni nu le-a pătat. Toţi le-au purtat cu cinste şi mândrie, pentruca acum, o şandrama învestită cu puteri de Federaţie, dar ilegal constituită, să arunce anatema asupra celor cari au colaborat cu muncă şi sacrificiu la progresul ciclismului românesc. Astăzi, Velo clubul român este suspendat. Aceasta nu ar fi un lucru cu totul excepţional dar, excepţional este faptul că suspendarea a fost pronunţată de oameni incapabili să ajute ciclismul, un fel de cioclii ai sportului pedalei.

Şi acum, să vedem cam cum s'a produs acest lucru.

Miercuri seara. Mare şedinţă sportivă a tarabei din strada Voicu Diamandi 7. Sunt de faţă 4 (citiţi bine) oameni. Printre celelalte chestiuni la ordinea zilei, unul dintre «domnii» prezenţi, nemulţumit probabil de avântul pe care l-a luat Velo clubul român, a căutat să-i găsească «nod în papură», pentru a-i stânjeni elanul. Motive s'au găsit şi a doua zi, procesul verbal conţinând suspendarea Velo clubului român, era bătut la maşină, suspendarea fiind justificată prin «răspândirea de ştiri tendenţioase».

Este prea mult. Mascarada, în loc să înceteze, se lăfăeşte în granite largi, sfidând cele ma elementare noţiuni de bun simţ şi obiectivitate.

Să înceteze odată sistema nenorocită a pornirilor pătimaşe, a intereselor diverselor cluburi şi mai presus de toate, să dispară din fruntea Federaţiei române de ciclism, toţi nechemaţii.

JENNY DUMITRESCU